

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ศาสนาเป็นความสำคัญมาก เรื่องของศาสนานะ ถ้าไม่มีศาสนานะ มนุษย์เราไม่มีอะไรเข้าไปจับต้อง กิเลสมันไม่ไว้หน้าใครนะ คูสิ เด็กมันก็ประสาของกิเลสของเด็กๆ กิเลสนี้ไม่ไว้ใครเลย จะกษัตริย์ จักรพรรดิ จะทุกตะเข้ญใจ อยู่ได้อำนาจของกิเลสหมดเลย แล้วเพียงแต่ว่ามันแสดงออกอย่างไร เห็นไหม เด็กก็แสดงออกอย่างหนึ่ง เวลาเขาเรียกร้องของเขา เขาก็เรียกร้องของเขาประสาเด็กๆ เราคนที่มั่งมีศรีสุขขนาดไหน เราก็ไปทุกข์ไปยากอยู่บนกองเงินกองทอง

แต่ถ้ามีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเข้ามากรองตรงนี้ไง เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เป็นสัจจะความจริงนะ เหมือนกับเราเข้าป่า เราเป็นนายพรานป่า เราจะล่าสัตว์ เห็นไหม นายพรานป่าล่าสัตว์ แต่ละพื้นที่ แต่ละภูมิภาค เขามีเทคนิคของเขาต่างๆ กัน

นายพรานป่า เห็นไหม เราดักสัตว์ เราจับสัตว์ เราได้สัตว์ขึ้นมา เราจะได้สัตว์ตัวนั้น เห็นไหม เสือ ความโลภ ความโกรธ ความหลงนี่เป็นเสือ เสือนี่มันกัดกินหัวใจของเราแล้วเราไม่มีเครื่องมือไปจับมัน ไม่มีเครื่องมือไปทดสอบมันอยู่เลย เห็นไหม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำคัญตรงนี้ไง สำคัญตรงที่ว่าเป็นวิธีการ

นี่ถึงว่าอริยสัจ ๔ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นทฤษฎี เป็นเครื่องมือ แล้วเราต้องใช้เครื่องมือนี้เข้าไปจับสัตว์ของเรา เห็นไหม เราจับสัตว์ของเรา เราทำความเข้าใจของเรา เราหากิเลสของเรา เราค้นคว้ากิเลสของเรา เพื่อเรา เห็นไหม วิธีการจับสัตว์ เห็นไหม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐอย่างนั้น

แต่ในโลกปัจจุบันนี้ว่าเจริญ เห็นใหม่ เราเจริญกันนะ เขาจับสัตว์มาขังไว้ คุณ สวานสัตว์ ซาฟารี เราไปเที่ยวกัน เราไปเดินดูสัตว์ สัตว์เขาจับมาขังไว้ เราก็ไปเดินดูสัตว์ สัตว์ของเราหรอ นี่ก็เหมือนกันนะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง เราเข้าใจ ธรรมะปล่อยวางก็ว่างก็ว่างกัน นี่เอาสัตว์มาขังไว้ มัน เป็นสัตว์ของสวานสัตว์เขา

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าบอกนั้นกิเลส เห็นใหม่ นั่นเป็นกิเลส นี่เป็นความทุกข์ นี่เป็นความสุข.. นี่สัตว์ขังไว้ในกรง ทั้งนั้นล่ะ! แล้วเราก็ไปเดินดูสัตว์ในกรงกัน เราว่าเป็นสัตว์ของเราๆ มันเป็นไปไม่ได้ใหม่ มันเป็นไป ไม่ได้เลย มันไม่ใช่สัตว์ของเรา มันเป็นสัตว์ของสวานสัตว์เขา เราต้องเสียค่าผ่านประตูเข้าไปดูสัตว์เลย

นี่ก็เหมือนกัน เปิดพระไตรปิฎกมา เห็นใหม่ ธรรมเป็นอย่างนั้น ธรรมเป็นอย่างนั้น สภาวะธรรม เป็นอย่างนั้น ปัญญาเป็นอย่างนั้น ปัญญาของใคร? ปัญญาของใคร? ปัญญาภิเลสพาใช้ทั้งหมดเลย เพราะปัญญาของเรา เรามีกิเลสอยู่ เห็นใหม่ มันถึงต้องทำความสงบของใจเข้ามา จิตถ้าไม่สงบเข้า มานะ..

นี่วิธีการ คนจะเป็นพรานป่า เขาจะออกป่า เขาต้องมีร่างกายแข็งแรงนะ คนเราเดินก็ไม่ได้ คน พิจารณาจะไปจับสัตว์ที่ไหน?

จิตมันไม่มีกำลัง จิตมันอ่อนแอ จิตมันอยู่ได้อ่านาภิเลส เห็นใหม่ ต้องบำรุงบำเรอมัน มันจะ เอาสุขเอาสบาย มันต้องการ ตัณหาความทะยานอยากมันต้องการเหยื่อเข้าไปกิน แล้วเราไม่ทำความ สงบของใจขึ้นมาเลย แล้วเราเอากำลังที่ไหน ไปค้นหา? เอากำลังที่ไหนไปจับสัตว์?

แล้วสัตว์เขาสัตว์ป่ามันอยู่ในป่า 'ไอ้สัตว์มนุษย์! ไอ้สัตว์กิเลสนี้มันอยู่ที่หัวใจของเรา มันอยู่ใน ร่างกายเรา ของอยู่ในหัวใจเราแท้ๆ เลย เราหาไม่เจอ เห็นใหม่ เราไปค้นพระไตรปิฎกกัน เราไปค้นหา ต่างๆ กัน ค้นมาเท่าไรก็ไม่เห็นๆ

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ประเสริฐ ประเสริฐขนาดนี้ละ แล้ววางธรรมกัน ไว้ ต่อไปมันจะเป็นผู้ที่ประเสริฐทั้งนั้น เป็นปัญญาชนทั้งนั้น ใช้ปัญญาทั้งนั้น แล้วก็ไปเดินดูสวานสัตว์

กัน ก็ไปดูสวนสัตว์ อู๋..เจอสัตว์ เจอช้าง เจอเสือ เจอหมี เจอไปหมดเลย แต่ไม่ใช่ของเราแม้แต่ตัวเดียว ไม่มีอะไรกระเทือนหัวใจเราเลย หัวใจของเรานี้ไม่ได้แก้ไขเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ไว้ ตอนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน เวลาเขาเอาดอกไม้มาบูชากัน เขาลากสักการะมาบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“อานนท์ บอกเขาจะให้ปฏิบัติบูชา เราองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารณาในการปฏิบัติบูชา อามิสบูชาอย่างนี้ไม่ปรารณาเลย”

อามิสบูชา เห็นไหม เด็กมันก็เอามาได้ ใครก็เอามาได้นะ เด็กๆ มันก็หาแต่พ่อแม่ บอกนี่เอาไปทำบุญๆ เด็กมันก็เอาไปทำได้ แต่ปฏิบัติบูชาเด็กทำไม่ได้นะ เด็กมันไม่เข้าใจของมัน แต่ต้องเป็นผู้ใหญ่ถึงจะปฏิบัติบูชาได้ เพราะอะไร? เพราะการปฏิบัติบูชามันต้องดัดแปลงตน มันต้องต่อสู้กับกิเลสของเรา ต้องต่อสู้กับความต้องการปรารณาของเรา แล้วเวลาปฏิบัติขึ้นไปก็ปฏิบัติโดยกิเลส ถ้าปฏิบัติแล้วต้องสะดวกร ต้องการอำนวยความสะดวก

อำนวยความสะดวกให้กิเลสไง กิเลสมันไปเอากิเลส เห็นไหม น้ำสกปรกไปแก้ไขความสกปรก มันแก้ไขไม่ได้นะ ความสกปรกนั้นต้องเอาน้ำสะอาดไปแก้ไขมัน แล้วน้ำอะไรสะอาดล่ะ?

ต้องใจที่มันบริสุทธิ์ใจ ใจที่สะอาด ใจที่เป็นสมาธิใจ ใจที่เป็นกลางใจ แล้วเป็นกลางของใคร?

กิเลสมันก็หลอกอีก เป็นกลางของมัน เห็นไหม ว่างๆ ว่างๆ เป็นกลางของกิเลส กิเลสมันถือหางไว้ไง กิเลสมันจับหางไว้ แล้วมันบอกว่างๆ เราก็ว่างๆ ตามมัน

แต่ถ้ามันเป็นความว่างความจริง ไม่มีกิเลสถือหาง มันจะเป็นความว่างของมัน มันจะมีพลังงานของมัน พลังงานของมัน เห็นไหม กำหนดพุทโธก็ได้ กำหนดลมหายใจก็ได้ กำหนดอะไรก็ได้แล้วแต่ จะเป็นปัญญาอบรมสมาธิเข้ามาแล้วก็แล้วแต่ มันจะมีพลังงานของมัน มันจะเป็นความสะอาดบริสุทธิ์ของเขา เหมือนนายพรานป่าที่เขาตั้งใจจะไปจับสัตว์ป่า เห็นไหม เขามีเครื่องมือของเขาพร้อม เขามีเสบียงอาหารของเขาเตรียมไปพร้อม เขาจะไปนั่งแรมที่ไหน เขาจะไปนั่งห้างที่ไหน เขาจะมีอาหารของเขาไปพร้อม เขาจะนั่งกี่วัน ๗ วัน ๘ วันเขาก็นั่งได้ เพราะอะไร เพราะเขาเตรียมพร้อมของเขาไป

จิตก็เหมือนกัน ถ้ามันมีความสงบของใจขึ้นมา มันมีกำลังของมันขึ้นมา ถ้ามีกำลังขึ้นมา เวลาปัญญามันเกิดขึ้นมา มันเป็นโลกุตตรปัญญา แต่ถ้าเป็นปัญญาของเราที่ว่าเราเป็นปัญญาๆ ที่ว่านี่ เห็นใหม่ เวลาประพฤติปฏิบัติก็ไปดูในสวนสัตว์ ไปเห็นสัตว์ก็ว่านี่สัตว์เป็นอย่างนั้น วิเคราะห์วิจารณ์ใหญ่ นะ เสือตัวนั้นร่างกายแข็งแรง เสือตัวนั้นอ่อนแอ เสือตัวนั้นลายสวยไม่สวย ไปดูแต่สัตว์ของคนอื่น เพราะจิตมันเป็นปัญญาอย่างนั้นไง ก็วิเคราะห์ ฉันรู้แล้วๆ ไร เก่งไปหมดเลย! กิเลสมันพากัน เห็นใหม่ แต่ถ้ามันเป็นพลังงานของมัน มันจะสงบๆ ของมันเข้ามา เห็นใหม่ มันสงบของมันเข้ามา ถ้าจิตมันสงบได้ จิตมันมีกำลังของมันได้ แล้วมันย้อนไปวิปัสสนาได้ โลกุตตรปัญญามันเกิดตรงนี้ไง

โลกุตตรปัญญา.. ที่ปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาให้ชาวพุทธเราได้ ค้นคว้าในพระไตรปิฎก ค้นคว้าในพระไตรปิฎกเป็นทฤษฎี เป็นเพื่อความถูกต้อง เป็นการตรวจสอบไป ตรวจสอบว่าให้เราเทียบเคียงว่าจริงหรือไม่จริง แล้วเทียบเคียงนั้นเทียบเคียงเป็นทฤษฎีใช้ไหม? แต่ความจริงมันเป็นความจริงของเรา

คนบอกว่านี่ปฏิบัติได้หมดเลย ขับรถนี้ทุกคนไปได้หมด เห็นใหม่ เวลาวิ่งวงแหงหาหวานอน เขาบอกให้พักข้างทางก่อน ให้พักข้างทางอย่าขับไปนะ..อันตราย แต่เราบอกเราขับได้ เราขับได้ ขับไปนะ มันหลับในนะ มันชนตายไปแล้วมันยังบอกมันยังขับได้เลย

นี่ก็เหมือนกัน ว่างๆๆ ว่างทั้งกะปี ว่างแล้วว่างได้อะไรขึ้นมา? ว่างไม่มีกำลัง เห็นใหม่ เพราะอะไร เพราะเป็นมิจฉาสมาธิ สมาธิของกิเลส กิเลสถือหางสมาธินั้น กิเลสถือหางปัญญานั้น ทั้งสมาธิ ทั้งปัญญาทั้งมรรคทั้งหมดอยู่ในอำนาจของกิเลสหมดเลย นี่ปฏิบัติโดยโลกียปัญญา ปฏิบัติโดยกิเลส

ถ้ามีครูบาอาจารย์จะแบ่งแยกตรงนี้ไง ให้ปฏิบัติเป็นโลกุตตรปัญญา ธรรมเหนือโลก โลกุตตรธรรม ธรรมเหนือโลก โลกคืออะไร?

โลกคือหมู่สัตว์นี้ไง โลกคือหัวใจเรา มันเป็นโลกทัศน์ภายใน เพราะมันมีทัศนหาความทะยานอยาก มันถึงไปเกิดในโลกของมนุษย์ โลกของสัตว์ โลกของเทวดา โลกของอินทร์ โลกของพรหม นี่ ธรรมเหนือโลกมันต้องเหนือหัวใจเราเหนือความหลงซ้อนในหัวใจ มันถึงต้องค้นคว้านะ ครูบา

อาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติมามั่นสลดใจตรงนี้ไง สลดใจว่าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม

“อานนท์ กิ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง”

ในปัจจุบันนี้ครูบาอาจารย์ของเรานี้มาคั่นคว้านะ ถ้าได้ศึกษาประวัติครูบาอาจารย์นะ กว่าท่านจะคั่นคว้านของท่านมาได้นะ วินัยกรรมแต่ละข้อนี้กว่าจะฟื้นฟูมาได้เพราะอะไร? เพราะว่าผู้ที่ฝ่ายปกครองอยู่ เขาหาว่าผู้ที่ปฏิบัตินี้ทำเกินหน้าไป แต่ของเรา คุณติ ฟังสิ ถ้าร่างกายเราอ่อนแอ เราจะทำอะไรได้? จิตของเราอ่อนแอ จิตไม่เป็นสมาธิ จิตที่ไม่เป็นกลาง ให้กิเลสมันครอบคลุมอยู่ มันจะไปทำอะไรได้?

ถ้ามันทำให้สะอาดขึ้นมา มันก็ต้องศีลบริสุทธิ์ก่อน เห็นไหม ต้องศีล สมาธิ ปัญญา

ก็ศีลไม่จำเป็น ศีลไม่จำเป็น.. ใจ..ไม่จำเป็น มันเป็นวิธีการ นี่น้ำมันไม่จำเป็น พลังงานไม่จำเป็น หรอก น้ำมันไม่จำเป็นเลย แต่เวลาเราเดินทางจำเป็นไหม? นั่งอยู่นี่ไม่จำเป็น น้ำมันอยู่ที่ปั๊ม ไม่ต้องไปเติมหรอก เสียตังค์เปล่าๆ แต่ขณะเดินทางอยู่น้ำมันจำเป็นไหม?

นี่ก็เหมือนกัน ศีลไม่จำเป็น ใจ..ไม่จำเป็น ถ้าเราไม่ผิดศีล ถ้าเราไม่ประพฤติปฏิบัติ แต่ถ้าเราจะเริ่มดำเนินไป ศีลจำเป็นไหม? พอเริ่มปฏิบัติปั๊บ นิเวศธรรมเกิดแล้ว นั่นก็ผิด เอ..นั่นก็ไม่แน่ใจ นั่น..จำเป็นไหม? จำเป็นไหม?

เริ่มต้นมันก็ทำให้เราไขว้เขวอยู่แล้ว ทั้งๆ ที่มันยังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติเลย เห็นไหม นี่ศีล สมาธิ ปัญญา เราถึงต้องรักษาของเรามา เพื่อจะไม่ให้กิเลสมันหลอกใจ

เรามาอยู่ที่นี่ เห็นไหม บ้านยังไม่ปิดประตูเลย ไฟก็ยังไม่ได้ปิด เห็นไหม มันย้อนไปอดีต เวลาจะก้าวเดินปั๊บมันก็ย้อนไปอดีต ถ้าศีลเรามาโดยปกติแล้ว ในปัจจุบันนี้ เราปรับมานั่งสมาธิอยู่ที่นี่ มันจะหลอกเราไม่ได้เลย ทุกอย่างปิดหมดแล้ว บ้านเรือนปิดเรียบร้อยหมด ศีลสะอาดบริสุทธิ์หมด จะทำอะไรก็ได้

เวลาประพาศปฏิบัติกันก็ว่าปัจจุบันนี้นั่งสมาธิ นั่งสมาธิ.. นั่งสมาธิทำไมไม่ได้เลย มันไม่ย่อนไปคู
สิ่งที่มาใจ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ สิ่งทีประพาศปฏิบัติมาแต่เหตุ ปัจจุบันที่มานั่งอยู่นี้เรามาจากไหน?
จิตทีเกิดมานั่งอยู่นี้มาจากไหน มันมาจากเหตุ มาจากบุญกุศลทีเกิดมาเป็นมนุษย์นี้ไง แล้วเมื่อวานนี้มา
จากไหน? ศีลมาจากไหน? ปฏิบัติมาจากไหน? มันย่อนสาวไปหาเหตุ เพราะเหตุมันปกตึขึ้นมา มันก็ทำ
ใ้เราคึขึ้นมา

ถ้าคึขึ้นมาในการปฏิบัติปัจจุบันมันก็เป็นประโยชน์ขึ้นมา เห็นไหม พอประโยชน์ขึ้นมาปั้บ มัน
สะอาดมาแต่ต้น เรากึเป็นนายพราน เรากึมีเครื่องมือคักสัตว์ ถ้าเรากึจับสัตว์ได้ เห็นไหม จับใจได้ มัน
เป็นวิปัสสนาใจ สัตว์ตัวนี้มันคึร้ายไหม สัตว์ตัวนี้เป็นสัตว์ใหญ่สัตว์เล็ก เห็นไหม กิเลสตัวเล็กตัวน้อย
ตัวใหญ่มันอยู่ในใจเรา เรากึจับได้ทีละตัว เราม่ามันทีละตัวสองตัวสามตัวขึ้นมา นี้กิเลสมันก็เบาลงๆ

จับสัตว์เรากึให้ได้! อย่าไปคึสวนสัตว์!

สวนสัตว์เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นธรรมสาธารณะ ถ้าเป็นธรรมของ
เรา เป็นธรรมะส่วนบุคคล ธรรมของเรา “เวลากิเลสขาดคั้งแขนขาด” กินข้าวณะกินใ้ปากเรา เรากิน
ข้าว เราได้อาหารของเรา เราไปนั่งคึกินข้าวณะ จะใ้ละก็แสนๆ ก็แล้วแต่ อร่อยมาก แต่ไม่เคยได้ลิ้ม
รสเลย ธรรมของครูบาอาจารย์ก็เหมือนกัน เราไปคึสมบัติของเขาณะ

สำคัญทีครูบาอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะ โคนาฝูง โคทีฉลาดจะพาฝูงโคนั้นข้ามพันฝ้ง โคไม่ฉลาดพาฝูง
โคนั้นไปอยู่วังน้ำวนในวัฏฏะ แล้วก็จะเกิดตายเกิดตายไปอย่างนั้นณะ นี้เกิดตาย เวลาพูดธรรมะ เห็น
ใหม่ ทำไมไม่พูดเรื่องร้ายรมั่งมีศรีสุข ทำไมพูดแต่เรื่องเกิดตาย เรื่องนิพพาน

กึนี้เป้าหมายของศาสนาใจ เราคั้งกันนะอธิษฐานบารมี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ปรารธนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระโพธิสัตว์ สร้างบุญกุศลขึ้นไป นี้ก็เหมือนกัน
เรากึคั้งเป้าหมายถึงทีสุด คือให้ถึงทีสุดแห่งทุกข์ แล้วจะทำถึงไม่ถึงนั้นเป็นหน้าทีของเรา เป้าหมาย
ทำไมจะคั้งไม่ได้ เวลาเราทำไมอยากรวละ ศาสนานี้ทีสุดแห่งการสิ้นสุดแห่งทุกข์ แล้วประพาศ
ปฏิบัติได้ก็คึเป็นวาสนาของเรา

การเกิดเป็นมนุษย์นี่ก็แสนยาก การพบพระพุทธศาสนาก็แสนยาก เพราะห้าพันปี ล้านปี ก็ล้านปี โลกนี้ก็พิสูจน์ได้ ประวัติศาสตร์พิสูจน์ได้ เห็นไหม แล้วศาสนานี้เกิดอีก ๕,๐๐๐ ปีหมด สองพันห้าร้อยกว่าปี ยิ่งเถียงกันปากเปียกปากแฉะเกี่ยวกับการปฏิบัติเลย แล้วถ้ามีครูบาอาจารย์ของเราชี้ นำ เห็นไหม นี่วาสนามันก็ขึ้นก็ซบก็ซ้อนของเรา เรามีวาสนามากเลย แล้วเราไม่ฉวยโอกาสที่เป็นวาสนาของเรา ตายแล้วตายเปล่า

เวลาพูดถึงทางครอบครัวนะ พ่อแม่ฝากมรดกอะไรไว้ เอามรดกมาเปิดกัน เห็นไหม พิณัยกรรมเปิดเพื่อจะเอาสมบัติกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากมรดกไว้ แล้วเราขุดค้นในใจ ถ้าเราทำได้นะ นี่มรดกธรรม

เขาว่า ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ ธรรมชาติมันแปรปรวนอยู่อย่างนี้แหละ แต่ธรรมะที่เราฟื้นฟูในใจของเราจะเป็นธรรมะของเรา เป็นอกุปปธรรม คือธรรมที่ไม่แปรสภาพ ธรรมที่คงที่กับใจดวงนี้ไปตลอด นั่นคือธรรมของเรา ธรรมะส่วนบุคคลที่เราค้นคว้ามาประดับในหัวใจของเรา

เรามีโอกาสขนาดนี้ ทางโลกเขาขอโอกาสกัน ขอเวลาทำงานกัน นี่เรามีโอกาสเพราะยังมีลมหายใจอยู่ เพราะเรายังมีความรู้สึกอยู่ หัวใจนี้เป็นโอกาส หัวใจนี้เป็นผู้รับธรรม หัวใจนี้เป็นคนสัมผัส ถ้าหัวใจนี้ประเสริฐขึ้นมา หัวใจสัมผัส นี่มรดกของเรา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากไว้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เป็นเจ้าของศาสนา แล้วใครสามารถเอาศาสนานั้นมาประดับในหัวใจของบุคคลคนนั้น นั่นนะผู้คนที่ได้รับมรดกโดยสมบูรณ์ เอวัง